

Zlato

Arona
Steina

Román

Arnošt Valesš

Zlato Arona Steina

Arnošt Valeš

Tento román je zcela fikcí autora, osoby, jež v něm vystupují, jsou zcela vymyšleny, zrovna tak i příběhy, které je doprovázejí.

ZLATO ARONA STEINA

Arnošt Valeš

Text © 2017, Arnošt Valeš

Grafická úprava a sazba © 2018, Lukáš Vik

Obálka © 2017, Arnošt Valeš

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-233-9 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-234-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-235-3 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Centrální postavou románu je Bohdana, děvče narozené v Praze, rodině německé národnosti. Rodina která již dávno žije a podniká v Praze se poválečným odsunutím do Německa rozpadne. Na bojovém poli světové války ztroskotají i veškeré přátelské vztahy. Bohdana ale cílevědomě miluje mladého muže, kterého zná z okruhu rodičovských známých. Benó Weiss vystuduje práva a nechá se naverbovat Ruskou rozvědkou. Součástí plánu komunistické rozvědky je uzavření manželství Bohdany a Bena. Mladí manželé jsou zmítáni pochybnostmi, který režim je spravedlivý: komunismus, či kapitalismus. Zdá se, že se rozhodnou pro špatnou stranu. Pak jsou vysláni jako ruští špióni do Frankfurtu, kde Bohdana přivede na svět dceru Nelu, která se, nic netušíc o minulosti rodiny, dostane do víru neuvěřitelných příběhů...

1. FRANKFURT 2013

Nela Wagnerová odstoupila od okna. Nemusela se dívat do zahrady uplakané drobným vytrvalým deštěm, to, co viděla i cítila, byl hluboký smutek. Včera se jí ztratil manžel, se kterým strávila šťastné čtyři roky. Skoro na den přesně. Tak, jak se objevil v jejím životě, tak také odešel.

Jednoho krásného dne prosyceného sluncem, vůní šeříků a zpěvem ptactva zazvonil u dveří. Byl to mladý muž, jež se dojemně staral v pečovatelském ústavu o její matku, jež byla postižena zrádnou nemocí. Pro Nelu bylo pokořující, když matka Bohdana odmítala její přítomnost v nemocničním pokoji, tvrdíc, že ji nezná. Richard byl tenkrát lékař asi v jejím věku a z nějakých neznámých důvodů si ho matka oblíbila. Jedině jeho společnost snášela a vyprávěla mu zmatené příběhy, které její chorobná mysl někde na pozadí neskutečných případů kreslila a v nesouvislých větách vše pokládala na bílou přikrývku nemocniční postele.

Richard z nevysvětlitelných důvodů jejím výmyslům věnoval pozornost. Zároveň se dojemně staral o Nelu, která matku pravidelně navštěvovala, matku, která ji zrovna tak pravidelně v záchvatu

vzteku vždy vyhnala z pokoje. Nela pak seděla na židli u jejího pokoje a plakala. Na svých šedesát jedna let vypadala velice mladistvě. Richard ji konejšil. Avšak ve shonu nemocničního, lépe řečeno ústavního zařízení, nebyl na více jak pár slov čas. O tom, že vysedával ve svém volném čase u její matky, neměla zdání.

Pak přišel den, kdy zazvonil u jejích dveří, aby jí osobně řekl, že matka zemřela. Nela ho nechala stát na prahu a odešla do obývacího pokoje, kde se zhroutila v srdceryvném pláči. Richard ji nepozván následoval a počal ji konejšit.

Nela byla jedinou dcerou majetných rodičů, Bohdany a Tonyho Weissových, kteří mívali advokátní kancelář ve Frankfurtu. V srdci města, nedaleko řeky si pořídili dům, jež oplýval velkou zarostlou zahradou. Dům byl honosný, s přízemím a jedním patrem a půdou. Nela zde prožívala své dětství, dospívání i léta studií. Byla také právnickou a pracovala několik let v rodičovské praxi. Když otec roku 2005 náhle zemřel, zdálo se, že kancelář povede s matkou dále, ale matka ji počala nenávidět. Nela neměla zdání proč. Dobrý či blízký vztah s ní neměla nikdy. Jinak tomu bylo s otcem, který na ni nedal dopustit, a matka se tiše podvolila jeho vůli. Nela se narodila v době, kdy její rodiče

byli velice mladí. Někdy se zamýšlela, jak bylo možné, že v tom věku mohla matka otěhotnět, bylo jí v době jejího narození čtrnáct let. Ovšem možné to bylo, a tak o tom přestala přemýšlet.

Po otcově smrti vedly advokátní kancelář společně s matkou jen dva roky. Pak matka onemocněla Alzheimerovou nemocí, jejíž pozvolné vcházení do jejich životů přineslo kanceláři mnoho větších i menších průšvihů. Matka si nepamatovala důležité souvislosti případů a nakonec u soudu zcela ztratila přehled a při důležitém výsledku svědka odešla domů a nechala soudce a přísedící s otevřenými ústy. Franfurter Rundschau tomu případu věnovala velkou pozornost a právnická kancelář se stala středem pozornosti médií. Nela firmu prodala, samozřejmě hluboko pod cenou, a počala se věnovat matce, což ovšem nemohla s matčinou nenávistí k její osobě zvládnout. Zařídila pro matku místo v ústavu a sama zůstala doma. Byla v té době dobře finančně zaopatřena.

Nyní se chvěla v záchvatu pláče a vnímala blízkost Richardova těla a po chvíli se oddala jeho náruči. Cítila jeho vůni, jeho silné paže, měla pocit, prvně v životě, útěchy, kterou jí neposkytl její rozum, ale jiný člověk, měla pocit, který v životě nepoznala. Stačila si ještě uvědomit, že v jejím věku

by se něco podobného nemělo dělat. Přestala plakat a pomalu usínala. Richard se rozhodl, že ji odnese do ložnice a uloží ji k spánku. Sundal jí boty a vzal ji do náruče. Nela byla drobné postavy a pro Richarda byla lehká jako pírko. Vynesl ji do patra a snadno našel její ložnici, uložil ji a pečlivě přikryl. Nela se však vzbudila a objala ho. Počala ho líbat. Richard se po chvilce přestal bránit a nechal pasivně jejímu počínání volný průběh. Teprve, když byli oba zcela nazí a on vdechoval její vábivou vůni, mu přišlo na mysl, že dělá chybu. Odhadoval, že je stejně starý jako ona, že by se nikdo nepodivil takovému chování! To však bylo již pozdě; jejich těla převzala vládu nad jejich rozumem a počala se samovolně milovat. Stále a stále znova, po vyvrcholení usínali a pak se vše opakovalo. Až do rána. Když slunce prozářilo pěknou místnost, zjistil Richard, že Nela byla ještě pannou.

Za měsíc se vzali. Manželství bylo šťastné. Pohodlí jejich domu jim umožnilo, aby každý vlastnil svou pracovnu. Vstoupit do těchto partnerských soukromí bylo pro Nelu, ale i pro Richarda nepředstavitelné. Manželské lože však po celá čtyři léta spolu sdíleli. Nela si časem našla práci v sektoru sociálních věcí. Zde pomáhala k právu nemajetným klientům, bojovala proti odsunutí

cizinců do rodných zemí, kde na ně v mnoha případech čekalo vězení. Plat měla nevelký, ale jak již nám je známo, byla zámožná. Richard dále pracoval v ústavu pro dlouhodobě nemocné. Neměli mnoho přátel, protože byli od rána do večera obklopeni lidmi, a tak se těšili na soukromí důvěrných večerů. Nela se starala o zahradu. Často jezdili do nedalekých lesů Spessartu. Richard měl nějakou ve vyhledávání starých mlýnů. Vodních mlýnů. Nela se divila, že jich v hlubokých lesech u říček či potůčků tolik bylo. Většinou byly chráněny památkovým úřadem, i když to často bývaly jen zbourané zdi a pouhé základy. Vypadaly jakoby bezzubé a pokud se někdo zavázal, že takový starý mlýn zrenovuje podle historických obrázků či výpovědi pamětníků, byl ke koupi za babku. Jednou to Nela Richardovi nabídla, myslela si, že by nebylo špatné vlastnit starý mlýn v hlubokých lesích, ale Richard to vždy odmítl.

„Ještě jsem nenašel ten pravý. Jednou ho ale objevím, to jsem si zcela jist!“ říkával a Nela neměla zdání, co tím myslel. Časem přestala mít zájem, a tak jezdil Richard po lesích někdy sám. Jednoho dne se rozhodli pořídit si krytý bazén, který se mohl používat po celý rok. Tady Nela ráda trávila svůj volný čas, buď plaváním, nebo čtením. Jejich

láska zůstávala stále svěží a s přibývajícími léty si počali být podobní, tak jako se psi počnou podobat páníčkům, nebo obráceně. Nela počala zaměstnávat hospodyně, která se starala o dům a v horním pokoji přespávala. Jedna z matčiných klientek ji oslovila, když se potkali u pekaře.

„Paní Wagnerová, nepotřebujete pomocnici do domácnosti? Tak říkajíc dívku k dětem?“

„Ale já nemám žádné děti, jen jedno a to je můj manžel!“

„Ale pomoc v domácnosti se vždy hodí. Je to dívka trochu jednoduššího intelektu a je zcela

sama na světě. Pracovala by za ubytování a stravu. Ale vařit umí. Já vám ji jednoduše přivedu ukázat“, mávla žena rukou a opustila pekařství.

A skutečně matčina zákaznice jedno dne přišla. Zazvonila a Nela šla otevřít. Za ženou stálo děvče asi dvacetileté s těkavýma očima. Jeho pohled jakoby se nemohl nikde chytit. Jmenovalo se Karla a mělo těžkou vadu řeči. Nela je uvedla do obývacího a šla uvařit čaj. Žena se po chvíli zvedla a šla za Nelou do kuchyně.

„Co je to za děvče?“ chtěla Nela vědět.

„Žila do minulého týdne na statku mé tety, která zemřela. V podstatě nevím, v jakém příbuzenském stavu k mé tetě byla, žila tam od narození. Nemá

vůbec žádné příbuzné, ale za práci umí vzít, poslední dva roky o tetu pečovala. Teta byla po mrtvici upoutaná na lůžko. Zkuste to s ní, paní Wagnerová, já bych ji jinak musela dát do nějakého ústavu!“ řekla žena a prosebně se na Nelu dívala.

Nela si říkala, že vlastně žádnou služku nepotřebuje, a zároveň si uvědomila, že domácnost vlastně leží jen na ní, Richard se žádné domácí práce nechytne, vše dělá sama, takže by to mohlo být prima nemít doma žádné povinnosti.

„Kolik bych jí měla platit?“

„Nic, jen jí dejte nějaké kapesné a pojistěte ji... ale v tom se asi vyznáte lépe než já“, řekla žena a chystala se pomoci Nele s tácem s čajem a sušenkami.

„Ona nebyla pojištěna?“ divila se Nela a zároveň si uvědomila, že takových případů měla v práci plno. Věděla dobře jak to vyřešit.

Karla se mezitím rozhlížela a asi byla spokojená, protože se usmívala. Oči jí přestaly tékat z místa na místo a pak se dlouho dívala do zahrady velkou prosklenou stěnou.

„Tam je plooo pláce“, nechala se slyšet. Žena Karlu pak poslala do auta, co stálo ve vjezdu do zahrady, v níž stála vila, pro zavazadlo a předala Nele osobní papíry děvčete. Nela je prohlédla

a zjistila, že byla tetičkou adoptovaná. Tetička sama nebyla nikdy vdaná. Podivná adoptace, pomyslela si. Nějaká vlna sympatie projela jejím tělem, a tak si řekla, že to s osamělým děvčetem zkusí.

„Jen na zkoušku, když by to nemělo fungovat, tak vám ji přivedu zpět“, řekla ženě, která spěšně dopila čaj a měla se k odchodu. Mezitím přišla Karla s taškou, která nebyla moc velká, ani plná. To jsem zvědavá, co tomu řekne Richard, pomyslela si.

Karla se rychle naučila všechny domácí práce a i Richard ji přijal pozitivně. Nela vyklidila matčin pokoj v prvním patře domu. Jednoduše za pomoci Karly naházela vše do kartónů na stěhování a děvče vše vynosilo na půdu.

Karla byla jednoduché děvče, ve všem poslechla, na žádný úkol nezapomněla. A měla neskutečně velkou sílu. Nebylo možno ji nějakým slovem urazit, na nějaké případné narážky či dvojsmyslné řeči nereagovala, nedalo se s ní žádným způsobem diskutovat. Děvče bylo jak robot, myslela si Nela často: bez řečí udělalo každou práci. Jen na zahradě bylo tvrdohlavé. Tady pracovalo samostatně a Nela žasla, jak zahradu zkrášlilo. Nechali tedy Karle volnou ruku a brzo se ze zahrady stal malý ráj. Dívka Karla měla ráda přírodu a časem jezdila

s Richardem do lesů hledat starý mlýn. Nela netušila, jak velkou roli bude v budoucnosti mlýn hrát.

Postupem času přišla Nela na to, že je Karla negramotná. Snažila se ji přivést do tajů čtení a psaní, ale s malým úspěchem.

Zdálo se, že o to mladá žena nestojí. A tak roky běžely až k tomuto osudnému dni. Richard byl s Karlou opět na toulkách lesy. Byla sobota. Po obvyklé době, kdy se vraceli, však do zahrady nevjelo jejich auto. Asi po dvou hodinách počala mít Nela starost. Byla již tma, byl teplý večer, vzduch byl přesycen vůní květů, obzvláště pak andělských trumpet, které Karla zasadila pod okna knihovny, jež se nacházela hned vedle obývacího pokoje. Věděla, že na tu sytou směs vůní toho večera nikdy nezapomene. Několikrát zkoušela volat na Richardův mobil, ten však neustále hlásil elektronickým hlasem, že účastník je nedostupný. Pak do dvora vjelo policejní auto. Vyšla před dům. Na zadním sedadle seděla Karla, byla uplakaná a její oblečení bylo potřhané. Richard nebyl vidět. Nela pojala hrůza. Věděla okamžitě, že se stalo něco hrozného.

Z policejního auta vystoupili dva uniformovaní muži německé policie. Přešli pomalu

ke schodišti vily. Schodiště bylo velkolepé, tak jak si otec představoval okázalost a sounáležitost k frankfurtské smetánce, životní styl, který Nela již dávno zapomněla. Teď, když sledovala úctyhodné kroky mužů zákona, přišlo jí to nepříjemné. Ne, ona neuctívala ono schodiště a již vůbec ne květinovou pastvu pro oči, co tu vytvořila Karla. Ona byla sice bohatá, ale nebylo to pro ni důležité, nestála o obdiv sousedů.

Jeden muž se zdvořile ptal, zda tu jsou dobře u rodiny Wágnerových. Nela přikývla hlavou a upřeně pozorovala Karlu. Nějaká hrozná předtucha jí vehnala krev do tváří a počala ztěžka dýchat. Jak bylo možné, že ji nikdy nenapadlo mít nějaké podezření, když nechala Richarda toulat se lesy s podivným děvčetem. Jak je možné, že ji nikdy nenapadlo o tom, že je Karla podivná, přemýšlet? Jak to, že ji to napadlo teď, když se k ní s jistou úctou blížili oba policisté?

„Znáte ženu, co sedí ve voze?“ ptal se jeden z nich. Byl pro Nelu na pohled mladý a o nějaké hodnosti, o které jeho uniforma dávala informaci, neměla zdání. Opět přikývla hlavou.

„Našli jsme ji uplakanou a vyděšenou ve Spessartu u hradu Mespelbrunnu. Nedovedla nám říci, co se stalo. Našli jsme u ní v pouzdře, co měla

zavěšené pod šaty na krku, její bydlíště. Stála u vozu s frankfurtským číslem, ten byl však zamčen, a majitele jsme nikde nevypátrali.“

„A mého manžela jste nenašli?“ ptala se Nela zcela zbytečně, neboť odpověď již znala. Dobře věděla o pouzdru, které sama Karle zavěsila na krk, protože se právě toho, co se zrovna stalo, bála.

„Mého muže jste nenašli?“ divila se opět. „Neměli jsme žádný důvod ho hledat. Slečna nám neřekla, že by někoho hledala! Nela postřehla, že policista s oslovením slečna trochu váhal. Nebylo divu, Karla nedokázala plyně mluvit, vydávala skřekům podobné zvuky, ale smysl tomu, co chtěla říci, dokázala dát. A nebo? Byla to pouze ona, Nela a Richard, kteří jí rozuměli?

„Promiňte, děvče je dost postižené, hlavně co se řeči týká...“

„Ano, cestu k vašemu domu nám popsát uměla“, říkal druhý policista a pomáhal Karle z vozu. Nela se zhrozila při pohledu na ni. Měla roztrhané šaty, ty, co se jí nejvíce líbily a co si vždy oblékla, když měla jet s Richardem do lesa. Nela věděla, že je do Richarda zamilovaná, ale nikdy neměla pocit, že by bylo zapotřebí s mužem o tom mluvit. Richard si s ní svým způsobem rozuměl.

Sešla ze schodů a došla ke Karle, položila jí ruku na rameno, tak jak to dennodenně dělala, ale Karla se doteku vzepřela. Nela se zachmuřila ještě více.

„Kde je váš manžel?“ chtěl vědět onen mladý policista. Nela pokrčila rameny. V tu chvíli se ozvala Karla.

„T..ole“, vydala ze sebe svůj skřek, ten způsob mluvy, na který si již zvykla.

„Kde dole, proboha, Karlo, řekni , kde dole!“ Policista se trochu divil, že žena postižené dívky rozumí. Vytáhl z kapsy zápisník a podal jej Nele.

„Je to číslo vozu vašeho manžela?“ Nela vrhla pohled na poznávací značku a kolena se jí podlomila ještě více. Kývla hlavou.

„Máme vyhlásit pátrání po vašem manželovi?“

„To se vám asi sotva podaří“, poučila policistu.

Ze své praxe věděla moc dobře, že se po dvou hodinách postrádání nezvěstného žádný policejní aparát nerozjede. Starší kolega pokukoval po mladém a kroutil hlavou. Mladý byl ale neodbytný, přistoupil k atraktivní Nele a dal jí navštívenku.

„Kdyby něco, zavolejte mi“, řekl a nastoupil do vozu. Nela viděla, že se muži ve voze dohadují, lépe řečeno, starší nadával mladšímu.

Nela obrátila navštívenku. Ani ji nepřekvapilo, že kartička nebyla od policie, ale soukromá. Georg Meyer, bydliště ve Frankfurtu, telefon a mobilní číslo. Neměla zdání, proč o mladém muži počala přemýšlet. Byl nejméně o dvacet let mladší, měl černé vlasy, měl jich plnou hlavu, a protože si, když jí podával navštívenku, sundal služební čepici, přišlo jí to, jako by ji, jak to dělá nějaký exotický pták někde v pralese, lákal, jako by tokal. Zarazilo ji, jak o něm přemýšlí, jako by byla dívka v pubertě.

Pak ale v duchu mávla rukou a počala se věnovat Karle.

„Kde je Richard?“ udeřila na ni. Ta se zatvářila vzpurně a jako vždy, když ji něco naštvalo, sklopila hlavu, našpulila rty a odešla do svého pokoje.

Tak to dělala vždy. Nela se pak pokoušela zavolat Richardovi na mobil, ale stále slyšela protivný hlas, že účastník je nedostupný. Chodila po obýváku a nakonec si otevřela červené víno. Pokoušela se obvolat těch několik známých, co měli, ale nikdo o Richardovi nevěděl. Při té příležitosti zjistila, jak málokdy se s přáteli stýkali. Když se setmělo, přišla dolů Karla. Stoupla si a hloupě civěla na Nelu a pak se pustila do přípravy večeře.

Stravování v rodině obstarávala vždy ona. Měla dobré nápady co uvařit, nakupovala zdravé potraviny a Nela se sama sebe ptala, jak je možné, že přes svou negramotnost dokázala docela samostatně vést domácnost. Pak prostřela v jídelně stůl pro tři, jakoby nevěděla, že tu Richard není. Nela se pustila bezmyšlenkovitě do jídla a Karla se chovala jako vždy.

„Kde je Richard, Karlo! Kdy jsi ho viděla naposledy? Řekni mi to!“

„V.. se“, řekla .

„ V lese, vždyť to vím, že jste byli v lese, ale kde?“ Karla však pokrčila rameny.

Nela si pustila televizi a dívala se na zprávy, pak ji však vypnula a vydala se do patra a

vstoupila do Richardovy pracovny. Věděla, že i tady Karla uklízela. Byl tu pořádek, jako ostatně všude v domě. Ani si nemohla vzpomenout, kdy tu byla naposledy. Jelikož za sebou nezavřela dveře, zaregistrovala Karlu, jak na ni z chodby zasyčela:

„T..oje!“

„Ano, to není moje, je to Richardův pokoj. Ale někde musím začít hledat“, odsekla. Karla se chvíli mračila a pak zmizela. Nela nevěděla, kde má začít s hledáním, a tak otevřela spodní šuplík u psacího

stolu a vyndala štos papírů, který tu byl. Vzápětí ji obsah zcela zaujal.

Čím více se Nela probírala dokumenty, tím více žasla. Richard se zabýval její matkou, dokud ještě žila, mnohem více, než věděla. Byly tu fotografie, kde bylo vidět, jak ji doprovází do parku pečovatelského ústavu, byly tu plány všelijakých míst, kde nechyběly popisy různých příběhů, které jí prozatím nedávaly smysl. Něco podobného matka za jejího života nikdy nevyprávěla. Zdálo se, že Richard matčiny příběhy nebral na lehkou váhu. Jednalo se tu o rodiny pravděpodobně ze Spessartských lesů, vždy tu hrál roli nějaký mlýn.

Desítky příběhů, které se odehrávaly vždy u nějakého mlýna, někde v lesích. Nejvíce prozkoumával Richard okolí malé vesničky jménem Habichstal. Nela si vzala mapu, co se tu válela, a našla ono místo, které bylo snadno k nalezení, neboť tu bylo zaškrtnuté. Pak se pustila do štosu papírů a dokumentů, jež ležely na stole, a byly tím pádem pro manžela důležité. Po chvíli hledání nechala a pokusila se opět volat Richardovi, ale jako celou dobu, byl nedostupný.

Druhý den jí padnul do ruky lístek, který jí dal mladý policista Georg Meyer, . Chýlilo se k pozdnímu odpoledni, slunce barvilo obzor. Nela řešila v duchu problém, jak dostat Richardův vůz do Frankfurtu. Zašla do vstupní haly a hledala ve skříňce, kde odkládali klíče, klíč od auta. Naštěstí tu visel. Po chvilce nerozhodnosti vytočila číslo mladého policisty:

„Vím, je to neobvyklá prosba, ale mě nenapadlo jiné řešení. Potřebovala bych dojet do Spessartu pro manželův vůz. Neodvezl byste mě tam?“

Mladý muž okamžitě souhlasil. Nějak příliš ochotně, pomyslela si. Nicméně za půl hodiny stál již ve vjezdu do zahrady její vily. Naštěstí přijel soukromým autem a nebyl v uniformě. Nela si oddychla. Požádat ho o to, co zrovna udělal, jí bylo trapné. Vzala si své doklady a klíč od vozu a šla k muži, jež stál u auta a galantně jí otevřel dveře.

„Jak to, že mi Karlu přivezla frankfurtská policie?“ divila se, když vůz zamířil k dálnici. Černovlasý muž se otočil k Nele a usmál se. Měla pocit, že se s ní točí svět:

„Oni tam neměli k dispozici auto..tedy měli, ale bylo v opravě, to víte, paní Wágnerová, je to jen vesnička.“

Aniž by něco mladý policista říkal, zamířil ulicemi směrem na dálnici. Nela nejprve pozorovala, jak se kraj kolem ní mění, teprve když na obzoru spatřila Aschaffenburg, otočila se k mladému policistovi.

„Asi jsem si dovolila příliš zavolat si na odvoz policistu. Nebudete z toho mít problémy? Nezařadí se moje žádost do kategorie korupce?“ Mladý se počal smát. Nela se zálibou hleděla na jeho vlasy, co vlály ve větru pootevřeného okýnka vozu. Dálnice tu vedla ve třech stopách a byla dost frekventovaná. Pak projeli jakousi zastřešenou částí, Nela nikdy nechápala, na co se tady vydalo tolik peněz, v podstatě bezdůvodně. Asi tu bydlí nějakí politici, tak vždy věc odložila.

Pak již přišel ukazatel dávající na srozuměnou, že se tu nachází vodní hrad. Kraj tu byl pokořen bagry a jinými těžkými stroji, neboť se tu rozšiřovala dálnice. Zdálo se, že se nikam nedostanou, ale mladý muž za volantem průjezd bravurně zvládl.

„Jednou tu lesy zmizí a budou tu jen samé dálnice“, bručela Nela.

„Tady jsou hluboké, tolik betonu snad ani v zemi není“, usmíval se řidič. Projeli vesničkami, až dojeli